

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: CH. B.**, bytem Q., *zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2018, čj. MV-112167-5/SO-2017,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 1. 2018, čj. MV-112167-5/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2017, čj. OAM-14980-11/ZM-2016, s e z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 7. 2. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2018, čj. MV-112167-5/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2017, čj. OAM-14980-11/ZM-2016, kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2

písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, jelikož se cizinec v posledních pěti letech dopustil porušení povinností stanovených tímto zákonem.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve v úvodu žaloby obecně namítal, že žalovaná porušila některá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), tedy zejména § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 a dále, že napadené rozhodnutí je v rozporu § 174a zákona o pobytu cizinců. Následně žalobce uvedl, že žalovaná nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Žalobce především namítal, že správní orgány nedostály své povinnosti řádného odůvodnění svých rozhodnutí, a to ve stěžejní otázce celého řízení, tedy zda se v případě žalobce jedná o natolik závažné porušení právní povinnosti stanovené zákonem, aby to mohlo přivodit automatické zamítnutí žádosti žalobce ze strany správního orgánu. Správní orgány se pouze omezily na tvrzení, že se žalobce v posledních pěti letech opakovaně a dle jejich názoru závažným způsobem dopustil porušení povinností stanovených cizineckým zákonem s vyjmenováním krátkých časových úseku, kdy žalobce měl na území ČR pobývat neoprávněně ve snaze vyřešit svoji pobytovou situaci, aniž by musel území opustit. Důvody žalobce žalovaná nereflektovala a setrvala na názoru, že v případě žalobce nemůže rozhodnutími správních orgánů dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. K argumentu žalobce o tom, že závažnost jeho protiprávního jednání je správním orgánem prvního stupně zveličována a že ve skutečnosti se jedná o porušení, která již byla postižena pokutou nikoli vážnější sankci jako je například rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaná konstatovala, že postačí pouhé porušení právní povinnosti v posledních 5 letech k tomu, aby žádost žalobce byla automaticky zamítnuta bez dalšího zkoumání. S takovým názorem žalobce rozhodně nesouhlasil a postup správních orgánů považoval za přepjatě formalistický a nezákonný. Přestože velmi přísné ustanovení § 56 odst. 2 písm. b), které poskytuje možnost zamítnutí žádosti v podstatě pro jakékoli porušení cizineckého zákona v posledních 5 letech, žalobce poukázal na to, že přísnost tohoto ustanovení je vyvážena jednak podmínkou posouzení přiměřenosti důsledků nevyhovění žádosti důvodům zamítnutí žádosti, což je výrazem diskreční pravomoci správního orgánu, jednak podmínkou zejména přihlédnutí k dopadům zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, což správní orgány náležitým způsobem neučinily. Své tvrzení o tom, že důvody zamítnutí žádosti jsou přiměřené důsledkům takového rozhodnutí, absolutně neodůvodnily, čímž zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a současně postupovaly přepjatě formalisticky.

S odkazem na výše uvedené tedy žalobce dále namítal, že žalovaná naprosto nedbala své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s ní nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední

povinnosti. Žalovaná se však omezila na konstataci, že podle jejího názoru vazby žalobce na území domovského státu nejsou zpřetrhány a odmítla zkoumat další kritéria přiměřenosti dle předmětného ustanovení. S takovým názorem žalované žalobce nesouhlasil a byl přesvědčen, že pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje náležitou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy v rozsahu jednotlivých kategorií (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgány tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádaly, jednaly také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Takový postup správního orgánu lze pak označit za přepjatý právní formalismus, který je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19).

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobce v posledních pěti letech opakovaně porušoval povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, přičemž jeho jednání lze subsumovat pod § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Závažnost porušení právní povinnosti žalovaná spatřila v opakovaném porušování zákonů ČR (opakovaný vědomý neoprávněný pobyt na území v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců). Žalobce byl správním orgánem I. stupně několikrát poučován o nutnosti opustit území ČR, což nerespektoval ani po opakovaně vydaném výjezdním příkazu, kdy se po skončení doby jeho platnosti zdržoval na území ČR neoprávněně. Žalovaná uvedla, že v případě, kdy je cizinci udělen výjezdní příkaz, je cizinec následně povinen z území ČR vycestovat, a to nejpozději poslední den platnosti výjezdního příkazu. Pokud území ČR neopustí, pobývá na území ČR nelegálně a může být vyhoštěn. Žalovaná konstatovala, že výjezdní příkaz obsahuje kromě jiného i údaj o době, v níž je cizinec povinen z území vycestovat. Žalobce si tedy musel být vědom své povinnosti opustit území ČR, a to i vzhledem ke skutečnosti, že mu byl výjezdní příkaz vydáván opakovaně (s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014, s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014, s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014 a s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a opětovně uvedla, že z žádosti o vydání zaměstnanecké karty a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce nemá manželku, děti ani jiného rodinného příslušníka, který by pobýval na území ČR. Ostatní rodinní příslušníci žalobce (rodiče a sourozenec) se zdržují v zemi jeho původu. Žalovaná dále uvedla, že žalobce po opuštění ČR (poslední výjezdní příkaz byl vydán s platností do 6. 10. 2014) pobýval dva roky v domovské zemi, než si požádal o vydání zaměstnanecké karty (12. 10. 2016). Z uvedeného vyplývá, že vazby v domovské zemi nejsou nijak zpřetrhány.

Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán však nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. V neposlední řadě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, jen proto, že není výslovně uvedeno, že například ke kritériu k věku cizince či k jeho ekonomickým poměrům nebylo zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit a žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti v souvislosti s dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

K jednání před soudem, konaném dne 14. 11. 2018, se žalobce nedostavil a nedostavil se ani zástupce žalobce Mgr. Petr Václavek, který byl řádně předvolán. Zástupce žalobce dne 14. 11. 2018 prostřednictvím telefonického hovoru omluvil svoji neúčast při ústním jednání, a to ze zdravotních důvodů a žádal, aby ve věci bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

Z důvodu nepřítomnosti žalobce a žalované a dále z důvodu, že byly při jednání přítomny pouze soudní osoby, bylo vydáno ve věci rozhodnutí dle § 49 odst. 11 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) formou vyhlášení rozhodnutí vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení na úřední desce Krajského soudu v Plzni.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 10. 2016 si žalobce podal na Generálním konzulátu ČR v Šanghaji žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z formuláře žádosti vyplývalo, že žalobce hodlal být zaměstnán na pracovní pozici, která byla vedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a to jako kuchař. V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce pobýval na území ČR již od roku 2005, kdy mu bylo vydáno nejprve dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání a následně v průběhu pobytu došlo v roce 2006 ke změně účelu pobytu na podnikání. Na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pak byl žalobce oprávněn pobývat na našem území do 2. 5. 2014. Po uplynutí posledního povolení k dlouhodobému pobytu (tj. 2. 5. 2014) byly žalobci opakovaně vydávány výjezdní příkazy k opuštění území ČR (výjezdní příkaz č. GA0066276 s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014; výjezdní příkaz č. GA0066280 s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014; výjezdní

příkaz č. GA0070804 s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014; výjezdní příkaz č. AK0047004, s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). Z výpisu cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) ze dne 12. 1. 2017 dále vyplynulo, že dne 7. 10. 2014 byla žalobci udělena pokuta ve výši 500,- Kč pro spáchání přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a dne 22. 7. 2014 bylo s žalobcem Policií ČR zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tj. s ohledem na jeho pobyt na území bez platného víza). Toto řízení bylo dne 12. 9. 2014 s odkazem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastaveno, z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dále bylo prokázáno, že se žalobce dopustil dne 15. 1. 2013 přestupku dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když nesplnil povinnost dle § 103 písm. b), d), e), r), neboť v rozporu s § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl v řízení nepravdivé nebo neúplné údaje. Za toto jednání mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500,- Kč. Následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2017 žádal o provedení svého výsledku za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu dle § 3 správního řádu. Správní orgán na základě shora uvedených skutečností dne 19. 5. 2017 zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, kdy opakovaně a závažným způsobem, se dopustil porušení povinností stanovených tímto zákonem, zejména když pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu či víza. Správní orgán dále konstatoval, že rozhodnutí nebude s ohledem na závažnost popsaného protiprávního jednání znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce a poukázal na to, že žalobce je svobodný, bezdětný a nemá na území ČR ani žádné další blízké rodinné příslušníky a žije v zemi původu. Dne 29. 5. 2017 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které následně dne 12. 6. 2017 doplnil o namítané skutečnosti. Žalobce opět namítal neprovedení výsledku a nedostatečné posouzení z hlediska přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života. Dále poukázal na to, že řízení o správních vyhoštěních, která byla proti němu zahájena, byla vždy zastavena, což svědčí o faktu, že jednání žalobce nebylo považováno za natolik závažné, aby mu byl stanoven zákaz vstupu po určitou dobu. Žalovaná shledala odvolací námitky nedůvodné a ztotožnila se s prvostupňovým rozhodnutím, když uvedla, že návrhem provedením výsledku nebyl správní orgán vázán, a dále poukázala na to, že správní řád ponechává volbu na správním orgánu, kterým důkazním prostředkem bude důkaz proveden. Žalovaná neshledala ani důvodnou námitku týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Dle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) „Pro zaměstnaneckou kartu platí § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“

Podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto

zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“

Dle § 174a zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

V daném případě není pochyb o tom, že žalobce se snažil řešit svou pobytovou situaci na našem území a pobýval zde určitou dobu na základě výjezdních příkazů, když několikrát došlo k přerušení kontinuity časové návaznosti výjezdních příkazů a žalobce na území ČR pobýval v určitých časových úsecích bez pobytového oprávnění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nevystoupal a dále pobýval na našem území, byly mu opakovaně vydávány výjezdní příkazy (s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014, s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014, s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014 a s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). Soud tedy uvádí, že pokud byly žalobci uděleny výjezdní příkazy, byl povinen nejpozději poslední den platnosti daného výjezdního příkazu z území ČR vycestovat, pokud tak neučinil, pobýval na našem území nelegálně. Lze přitakat správním orgánům v tom, že žalobce se ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopustil v uplynulých 5 letech porušení povinnosti stanovené tímto zákonem, když nesplnil svou povinnost vycestovat z území ČR. Tedy první podmínka daného ustanovení byla prokázána, když žalobce v posledních 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobce, že se nejedná o natolik závažné porušení právní povinnosti stanovené zákonem, aby to mohlo přivodit automatické zamítnutí žádosti žalobce ze strany správního orgánu. Soud k tomu konstatuje, že zákon neukládá, že se má jednat o závažné porušení, nýbrž postačuje pouhé porušení v jakékoli míře, tedy postačí samotné porušení právní povinnosti v posledních 5 letech k tomu, aby žádost cizince byla zamítnuta. Striktnost tohoto ustanovení je ale kompenzována podmínkou přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tedy předmětné ustanovení obsahuje i druhou část, která musí být dodržena. V tomto ohledu správní orgány opět kladly důraz na protiprávní jednání žalobce a současně jen poukázaly na to, že s ohledem na závažnost jeho jednání a to, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, nebude dané rozhodnutí nepřiměřené z hlediska rodinného a soukromého života. Zdejší soud toto posouzení považuje za nedostatečné, a proto shledal důvodnou námitku týkající se oné přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci reakce na možnost vyjádření se s podklady pro vydání rozhodnutí navrhol provést účastnický výslech za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu. Na ten stejný požadavek poukazoval i v rámci

doplněného odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Ani v jednom případě správní orgán nepřistoupil k provedení výslechu žalobce, který považoval za nadbytečný, když uvedl, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn dostatečně. Soud má za to, že ke zjištění skutkového stavu věci týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je provedení výslechu podstatný úkon ve správním řízení, neboť v průběhu výslechu dostává žalobce možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tedy uvést zásadní skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života. V daném případě žalobce projevil svou vůli svá tvrzení ohledně věci samé přednést. Toto procesní pochybení správních orgánů tedy mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nemohl uvést všechny skutečnosti.

Soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. k těmto závěrům: „(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění (...).“

Zdejší soud tedy vytýká správním orgánům nedostatečné zjištění skutkového stavu týkající se daného dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány v tomto ohledu byly víceméně pasivní, když nedostatečně zjistily skutečný stav. Bylo na místě využít důkazního prostředku, a to výslechu žalobce. Takový důkaz nebyl proveden, aniž by bylo řádně zdůvodněno, proč se tak nestalo. Právě přitom výpověď žalobce mohla podstatným způsobem osvětlit intenzitu možného dopadu rozhodnutí na jeho rodinný a soukromý život, když není pochyb o tom, že žalobce pobýval na území ČR 10 let, což lze považovat za značné období, v rámci kterého si žalobce mohl vybudovat vztah k našemu území. Správní orgány tedy v dalším řízení provedou účastnický výslech žalobce, na základě něhož posoudí, zda skutečně rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání dlouhodobého pobytu – zaměstnanecká karta, je přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto skutečnost soud vnímá jako zcela zásadní.

[VI] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí je zatíženou stejnou procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VII] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 11.228,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 14. listopadu 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.